

ἥτις ἀπέπνεε δριμύειαν ὄσμην ἰχθύου. Ἡμορφὴ τοῦ νεκροῦ ἠλιοκαῆς, ἀμύστακος, ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικὴ, ἐτήρει καὶ ἐν τῇ νεκρικῇ ταύτῃ ἀκινήσει ἀρρενωπὴν τινα εὐμορφίαν· τὸ στόμα συνεπτύσσετο εἰς μειδιάμα ὡς ν' ἀπεδέχθη μειδιῶν τὸν θάνατον, καὶ ὑπὸ τὰ κλειστὰ μεγάλα βλέφαρα ἐμάντευε τις ὅτι πρὸ μικροῦ ἔλαμπον μαῦροι ὀφθαλμοὶ πλήρεις ζωῆς. Περὶ τὸν νεκρὸν ἐκάθηντο κατὰ γῆς δύο τρεῖς χωρικοὶ ἀγρυπνοῦντες, οἵτινες ἠγέρθησαν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἡμῶν. Καὶ τὸ συγκινητικώτατον· ἐξω τῆς θύρας ὁ μαῦρος ποιμενικὸς κύων, ὁ ἀχώριστος τοῦ Μῆτρου σύντροφος Νεῦρος, ἴστατο ἀνεμένων πότε θὰ ἐξέλθῃ ὁ προσφιλὴς κύριός του...

Κ' ἐνῶ ἐγὼ μετὰ συγκινήσεως, δακρύων, προσέβλεπον τὴν συμπαθῆ μορφήν τοῦ ἀτυχοῦς νεκροῦ, ὅστις δὲν εἶχεν οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε μνηστήν, ἵνα τὸν κλαύσωσιν, ἀλλ' ἐφυλάσσετο ἐκεῖ ὑπὸ ξένων ἀνθρώπων ἐν ξένῳ οἴκῳ, ὁ σύντροφός μου κύψας ἠρέυνα τὸ σελάχιον αὐτοῦ, εὐρῶν δ' ἐκεῖ ἀνέσυρε τεμάχιον σιδηροῦ σωλῆνος, τὴν περίφημον φλογέραν τοῦ ποιμένος.

— Θὰ τὴν φυλάξω, μοὶ εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ νέου. Τὸ σιδηρον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἔκαμε ν' ἀναδίδῃ τόσῳ γλυκεῖς φθόγγους, τώρα πλεόν μένει χωρὶς ἀξίαν, χωρὶς ζωὴν, ὅπως τὸ πτώμα του τὸ ἄψυχον.

Καὶ στραφεὶς ἐξῆλθε ταχέως διὰ τῆς χαμηλῆς θύρας...

Δὲν ἐκοιμήθημεν ποσῶς τὴν νύκτα ἐκείνην. Μετ' ὀλίγον ἦλθον χωροφύλακες, πρὶν δ' ἐξημερῶση ὁ εἰρηνοδίκης. Τὸν νεκρὸν ἐθαψαν παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου, ἄνευ πομπῆς. Ἡ οἰκοδίσποινα μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἐπέμεναν νὰ παρακολουθήσωσι τὴν κηδεῖαν, καὶ οἱ μαργαρίται τῶν δακρύων τῶν ἦσαν οἱ μόνον, οἵτινες ὕγραναν τοῦ τάφου του τὸ χῶμα. Ἐμείναμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν νύκτα ἐν ἀναπαυθῶμεν, διότι ἤμεθα κατὰκοποι ἐκ τῆς ἀϋπνίας, τὴν δ' ἐπομένην πρωτὴν ἐκάμαμεν τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀναβληθεῖσαν ἐκδρομὴν τοῦ βουνοῦ. Ἀλλ' ἡ εὐθυμία μας εἶχεν ἐκλείψῃ καὶ δὲν ἐβλέπομεν τὴν ὥραν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν. Καὶ ἡ νεαρὰ δὲ σύζυγος τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶχον σαφῶς δηλώσῃ ὅτι δὲν ἐνόουν νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ πλεόν ἐκεῖ κατὰληφθεῖσαι ὑπὸ τρόμου. Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν κατήλθομεν πάντες εἰς τὴν πόλιν.

Τὴν ὑστάτην στιγμήν καθ' ἣν ἡ νεωτέρα τῶν συνοδοιπόρων μας κατήρχετο τοῦ ἵππου κ' ἐπλησίασα ἵνα τὴν βοηθήσω μοὶ ἐψιθύρισε:

— Εἶχετε εἰπῆ προχθὲς ὅτι στοιχηματίζετε πῶς ὁ Μῆτρος εἶχε μέσα του κάποιον ἔρωτα κρυφόν, ἀπονενομημένον, παράλογον, ἀδύνατον...

— Καὶ λοιπὸν;

— Εἶχετε δίκαιον.

— Μπᾶ! καὶ ποῖαν ἀγαποῦσε;

— Δὲν μαντεύετε; Κ' ἔφυγε ταχεῖα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνεχώρησα ἐκ τῆς νήσου καὶ δὲν ἐπανεῖδον αὐτὴν πλεόν. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως μοὶ ἔγραψεν ὅτι οἱ φονεῖς τοῦ Μῆτρου συνελήφθησαν καὶ ἦσαν δύο Γύφτοι ζωοκλέπται.

Ἔτη παρήλθον ἕκτοτε καὶ ὅμως ἡ ἀνάμνησις τοῦ δραματικοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου μένει ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ μνήμῃ μου. Καὶ νῦν δ' ἔτι, ὡς ἀκίς ὀδοιπορῶν ἀνά τοῦ, ἀγροῦς καὶ τὰ δάση ἐν φθινοπωρινῇ ἐσπέρᾳ, ἀκούω ἤχους ποιμενικῆς φλογέρας, μελαγχολῶ καὶ στεναῶ, ἀναπολῶν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην τοῦ ἀτυχοῦς βοσκῆ μελωδίαν, ἥτις ἦτο καὶ ὁ πρὸς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ζωὴν ἀποχαιρετισμὸς αὐτοῦ, ἀληθὲς κύκνειον ἄσμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Ὁ ἄγγλος ἰατρός Ἐρασμος Βίλσων ἐνασχοληθεὶς τελευταῖον περὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου ἔκαμε τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις: Ἡ διάμετρος ἐκάστης τριχῆς ἀποτελεῖ τὸ τετρακοσιοστόν μέρος ἐνὸς δακτύλου καὶ ἐπομένως 400 τρίχες τιθέμεναι παρ' ἀλλήλας θὰ καλύψωσι χώρον ἐνὸς δακτύλου. Ὁ ἀνὴρ συνήθως θεωρεῖται συμπαγέστερος ὡς πρὸς τὸ σῶμα καὶ ἥττον τῆς γυναικὸς λεπτοφυῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν. Αἱ τρίχες τῶν ἀνδρῶν, καίπερ κοπτόμεναι συνεχῶς εἶνε λεπτοφυέστεραι τῶν τῶν γυναικῶν. Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε καὶ πῶς τὸ χρῶμα ἐπιδρά ἐπὶ τοῦ πάχους τῶν τριχῶν. Ξανθαὶ καὶ καννάβιναι τρίχες εἶνε λεπτόταται, ὀρφναὶ καὶ κυρίως μέλαναι εἶνε παχύταται, αἱ δὲ ἐρυθραὶ καὶ βαθύορφνοι κατέχουσι τὴν μέσην βαθμίδαν. Παρὰ πολλῶν μέχρι τοῦδε ἐπεχειρήθη νὰ γνωσθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν τριχῶν. Ὁ Ἐρασμος Βίλσων ἐμέτρησεν 120,000. Καὶ ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν τριχῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ χρώματος. Εἰς τετραγωνικὸς δάκτυλος τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς φέρεται συνήθως 728 κανναβίνας ἢ 638 ἀνοικτῶς ὀρφνάς ἢ 685 μελαίνας τὸ χρῶμα τρίχας. Οὕτω αἱ ξανθαὶ ὑπερτερροῦσι τὰς μελαγχροίνας κατὰ τε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ λεπτοφυῆς τῶν τριχῶν. Ἐὰν δὲ ὑπολογίσωμεν τὸ μῆκος ἐκάστης τριχῆς ξανθῆς τις κυρία ἔχουσα ἄφθονον μακρὰν κόμην κτενίζει καθ' ἐκάστην τρίχα μῆκος 140,000 ποδῶν. Ἐν τούτοις ἡ στατιστικὴ καταδεικνύει ὅτι μελαγχροίναὶ ὑπανδρεύονται κατὰ τὸ ἐν τρίτον πλείονες τῶν ξανθῶν. Ἐξ 100 με-

λανοτρίχων υπανδρεύονται 79, ἐξ 100 δὲ ξανθῶν μόνον 55.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων καὶ τῶν ὀφρύων ἔχουσι σπουδαίαν σημασίαν ἢ ὑποδεικνύουσι τὰς φυσικὰς ιδιότητάς τοῦ σώματος. Καὶ τὸ τρίχωμα δὲ τῆς κεφαλῆς ἔχει σημασίαν εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος. Εἶνε καλὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος, ἕνεκα τούτου δὲ ρυθμίζει τὴν θερμοκρασίαν τῆς κεφαλῆς ἐλαττωτῶν τὴν θερμότητα ἢ τὸ ψῦχος. Πολλῶ ὅμως περισσώτερον τὸ τρίχωμα συντελεῖ εἰς κόσμον τοῦ σώματος. Ὅσῳ δὲ τὸ σῶμα ὑγιέστερον τόσῳ καὶ τὸ τρίχωμα ὠραιότερον καὶ ἀφθονώτερον.

Αἱ μικραὶ τρίχες αἱ καλύπτουσαι ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ χροῦς, εἶνε τὰ ἀπομεινάντα λείψανα μακροτέρου τριχώματος, καλύπτοντος τοὺς προϊστορικοὺς ἡμῶν πρόπατορας καὶ χρησιμεύοντος πρὸς προφύλαξιν κατὰ τοῦ ψύχους.

Ἐκάστη θριξὶ ἔχει κατὰ τὴν ρίζαν αὐτῆς ἓνα ἢ πλείονας ἀδένας ἐλαιογόνους, ἐξιδρῶντας λιπῶδες τι ὑγρὸν. Οὕτως αἱ τρίχες ἀλείφονται ἐκ φύσεως δι' ἰδίου παχυμύρου, οὐδὲως δὲ χρειάζονται ἕτερον. Ἡ χρῆσις μάλιστα ἐλαίου καὶ λίπους εἶνε ἐπιβλαβής. Διότι εἶνε γεγονός γνωστὸν ὅτι ἡ φύσις γίνεται νωθρὰ καὶ ἀδρανὴς ὅταν ὑποβοηθῆται εἰς τὰς λειτουργίας της. Ἐνεκα τούτου οἱ ἔχοντες βραχείας τρίχας δεόν νὰ πλύνωσιν αὐτὰς καθημερινῶς μετὰ ψυχροῦ ὕδατος, οὐδέποτε δὲ νὰ μεταχειρίζονται σάπωνα, ὅστις βλάπτει τοὺς ἐλαιογόνους ἀδένας.

Ἡ ταχύτης τῆς ἀξήσεως τῶν τριχῶν εἶνε διάφορος. Ὁ πάγων ἀυξάνεται ἐτησίως $6 \frac{1}{2}$ δακτύλους. Οὕτω ὀγδοηκοντούτης ἀνὴρ κόπτων συνεχῶς τὸν πάγων, ἐθυσίασε τρίχωμα 11 μέτρα μακρὸν καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον. Αἱ τρίχες τῶν γυναικῶν ἀυξάνονται πλείότερον τῶν ἀνδρῶν, διότι τὸ δέρμα των περιέχει κάτωθεν πλείονα λιπώδη ἰστόν.

M.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ θνήσκοντος ἐνίστε ἔχουσι τόσην ἀξίαν ὅσην καὶ ὀλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ βίου, διότι κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον στιγμὴν ὁμιλοῦσι τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς, πολλοὶ δὲ ὑποκριθέντες δι' ὅλου τοῦ βίου, ἀφήρσαν τὸ προσωπεῖον κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς. Ἐνεκα τούτου οἱ τελευταῖοι λόγοι ἔχουσι τὴν σημασίαν των, ἂν καὶ οὐχὶ πάντοτε. Ἐνταῦθα σημειοῦμεν τινὰς τῶν περιεργότερων.

« Ἡ κομψοδία ἐτελείωσε », ἀνεφώνησεν ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος.

« Εἰς χειρὰς σου τὸ πνεῦμά μου, Κύριε », ὁ Τουρκοκός Τάσος.

« Δίδω ὅλον τὸ βασιλείόν μου δι' ὀλίγας στιγμὰς ζωῆς », ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.

« Ἀρετὰ », ὁ ἄγγλος φιλόσοφος Λόκε.

« Αἱ χεῖρές μου εἶνε καθαραὶ αἵματος », Φρειδερίκος ὁ Δ'.

« Μπὰ, αὐτὸ μόνον εἶνε ὁ θάνατος ; » ὁ Γεώργιος Δ' τῆς Ἀγγλίας.

« Ἀφήσατέ με ν' ἀκούσω μουσικὴν διὰ τελευταίαν φοράν », ὁ Μότσαρτ.

« Ἐσώθην », Κρόμβελ.

« Ὅλα πηγαίνουν καλὰ », Βάσιγκτων.

« Θέλω ν' ἀποθάνω ἐν ἤχῳ μουσικῆς », Μιρκβώ.

« Ὅλον ἐν καλλίτερον, ὅλον ἐν ἡσυχώτερον », Σχίλλερ.

« Περισσότερον φῶς », Γκαίτε.

« Ἐν τάγμα », Ναπολέον.

« Ἴδου ἡ στιγμή πρὸς ὕπνον », Βύρων.

« Σφίξε μου τὴν χεῖρα, ἀγαπητὴ φίλε, τώρα ἀποθνήσκω », Ἀλφιέρς.

« Αἰσθάνομαι ὅτι ἐπιστρέφω εἰς ἐμαυτὸν », Βάλτερ Σκῳτ.

« Πάει καλὰ », Βέλλιγκτων.

Ὁ δὲ Börne ἐρωτηθεὶς, ὡς γνωστὸν, εὐθύς πρὸ τοῦ θανάτου του ὑπὸ τῶν ἱατρῶν του, τί γεῦσιν ἔχει, ἀπεκρίθη « Οὐδεμίαν, ὅπως ἡ γερμανικὴ φιλολογία. »

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Λέει μιὰ κόρη ἀρχόντισσα καὶ πολυχαυδεμένη
κόρη χλωμή, μελαχρινή,
σὲ μιὰ κοπέλλα χωριανή
ποῦ πάντα μὲ χαμόγελο 'ς τὴ πόρτα της διαβαίνει :

« Νᾶξερς, κόρη τοῦ βουνοῦ, τὸ πῶς σὲ κμαρώνω
ὅταν ἀξέννοιαστὴ περνᾶς,
καὶ τὸ τραγοῦδι ἀρχινᾶς,
δίχως νὰ τρέμης 'ς τὴν χιονιά καὶ νὰ φοβάσαι πόνο.

« Ποῦ βρῖσκες σὺ τῆς ἐμορφιάς καὶ τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα,
σὺ, μόνο μὲ ξηρὸ ψωμί,
κι' ἐγὼ γκατὶ νάμαι χλωμή,
'Εγὼ ποῦ δὲν δοκίμασα καὶμὲ καὶ πόνο ἀκόμα ;

« Ἐγὼ 'ς τὸ πλάι τῆς φωτιάς, ἐγὼ μὲ τόσα χάρδια,
νὰ ζεσταθῶ δὲν εἴμπορῶ,
καὶ σὺ μὲ τὸ ψυχρὸ καιρὸ
γυμνόποδη, νὰ μὴ ψηφᾶς τοῦ δρόμου τὰ πετράδια ;

— « Γιατὶ ἐγὼ 'ς τὴ ξαστεριά, σὺ δίπλα 'ς τὴ θερμάστρα
'μοιάζουμε, ἀρχόντισσα κυρά,
μὲ δυὸ δενδράκια δροσερά,
Ποῦ τῶνα ἀνθοβολᾶ 'ς τὴ γῆ, καὶ τᾶλλο μὲς 'ς τὴ γλάστρα. »

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΓΑ